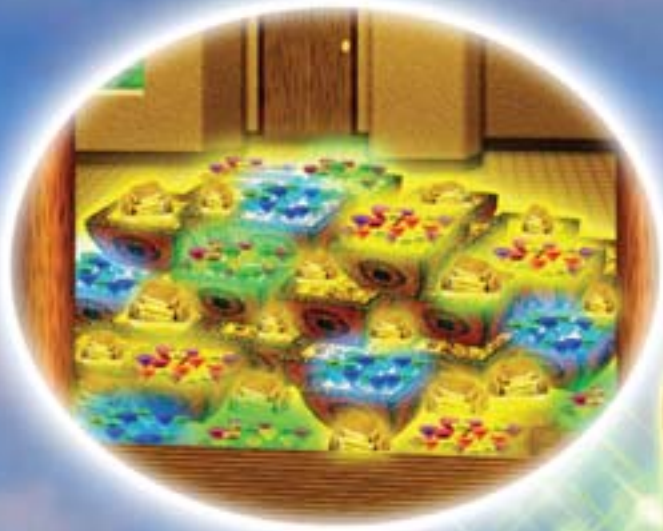

๔๙

ทุ่ ม สุต จี วิ ต
เ พื่อ อภิ สัม โ พ ธิ ญา ณ

นรชนพึงสละทรัพย์เพราะเหตุแห่งอวัยวะอันประเสริฐ
เมื่อจะรักษาชีวิตเอาไว้ พึงสละอวัยวะ
เมื่อคำนึงถึงธรรม พึงสละทั้งอวัยวะ ทรัพย์
และแม้ชีวิตทุกอย่างเถิด

ทุ่มสุดชีวิต เพื่ออภิสิทธิ์โพธิญาณ

๔๔๑

ชีวิตเป็นสิ่งที่มียุณค่า กาลเวลาเป็นสิ่งที่มีความหมาย
เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพียงชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ช้าทุกคนต่างต้อง
จากโลกนี้ไป แม้ทรัพย์สมบัติภายนอกที่มีอยู่ก็ไม่อาจนำติดตัวไปได้
สิ่งที่จะติดตัวเราไป มีเพียงบุญกับบาปเท่านั้นเอง หากเราสั่งสม
บุญ ชีวิตเราก็จะมีคุณค่า เกิดมาแล้วมีชีวิตไม่ว่างเปล่า เป็น
ประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น เพราะเราได้ใช้วันเวลาอันน้อยนิด
ที่มีอยู่ในโลกนี้ สร้างบารมีอย่างเต็มที่โดยไม่ประมาท เช่นเดียวกับ
กับพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลายในกาลก่อน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อยังเป็นโพธิสัตว์ เสวยพระชาติ
เป็นพระเจ้าสุตโสมได้ตรัสให้โอรยาบทแก่พระยาปรีชาทว่า

“จเช ธนํ องฺควรสฺส เหตุ
อํคํ จเช ชีวิตํ รกฺขมาโน
อํคํ ธนํ ชีวิตญฺจาปิ สพฺพํ
จเช นโร ฆมฺมมนุสฺสสรุโธ

นรชนพึงสละทรัพย์เพราะเหตุแห่งอวัยวะอันประเสริฐ
เมื่อจะรักษาชีวิตเอาไว้ พึงสละอวัยวะ เมื่อคำนึงถึงธรรม
พึงสละทั้งอวัยวะ ทรัพย์ และแม้ชีวิตทุกอย่างเถิด”

การให้ทานบางคนอาจจะคิดว่าเป็นการเสียมากกว่าได้
ทั้งเสียทรัพย์ และเสียเปรียบ ก่อนอื่นเราต้องทำความเข้าใจ

ทูลมสดชีวิต เพื่ออภิสิทธิ์โพธิญาณ

๔๔๒

เสียใหม่ว่า แท้ที่จริงแล้วการให้ท่านเป็นการได้ต่างหาก ได้บุญ ได้มิตร ทำให้เป็นที่รัก เกียรติคุณชื่อเสียงย่อมขจรขยายไปทั่ว เราจะเกิดความรู้สึกอาหาญ และภาคภูมิใจในความเป็นผู้ให้ และที่สำคัญที่สุด คือ เราได้ชนะใจตนเอง โดยตัดความตระหนี่ออกจากใจ เป็นการยกระดับคุณธรรมในจิตใจให้สูงขึ้น และพัฒนาคุณภาพชีวิต จากการเป็นผู้รับมาเป็นผู้ให้ ให้เพื่อจะได้มาซึ่งความสุขใจ ที่เงินทองก็หาซื้อไม่ได้

เมื่อพระโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลายตัดสินใจเด็ดเดี่ยวสร้างบารมี เพื่อมุ่งบรรลุนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ท่านได้เปลี่ยนจากการเป็นผู้รับมาเป็นผู้ให้โดยตลอด ให้แม้กระทั่งชีวิต ถึงแม้จะรักและหวงแหนชีวิตมากเพียงไร แต่ใจท่านรักโพธิญาณมากกว่า จึงยอมสละชีวิตได้ ไม่ว่าจะเกิดมาก็ภพกี่ชาติ เมื่อเห็นว่าวิธีการใดที่จะเป็นไปเพื่อการได้มาซึ่งบุญญาบารมี และความบริสุทธิ์ที่แท้จริง อีกทั้งเป็นไปเพื่อการหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ท่านจะตัดสินใจทำทันทีโดยปราศจากความลังเล ทำให้ท่านมีบารมีเต็มเปี่ยมในที่สุด

*ในอดีตกาล มีเศรษฐีท่านหนึ่งชื่อ **วิสัยหะ** มีทรัพย์สมบัติ ๘๐ โกฏิ เป็นผู้มีอหังการรักในการให้ท่าน ท่านเศรษฐีได้บริจาค

ทุ่มสุดชีวิต เพื่ออภิสิทธิ์โพธิญาณ

๔๔๓

ทรัพย์สินทุกวันนี้ ละ ๖๐๐,๐๐๐ กหาปณะ นอกจากนี้ ยังชักชวนทุกคนในครอบครัวให้ทำทาน และรักษาศีล ชื่อเสียงที่ดังามของท่าน จึงพุ่งขจรไปทั่วสารทิศ จนได้รับความเคารพยกย่องนับถือไปทั่วชมพูทวีป ประดุจพระจันทร์วันเพ็ญที่รุ่งเรืองกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย

แม้เหล่าเทวดายังแซ่ซ้องสาธุการ กล่าวขานถึงท่าน เศรษฐีเป็นประจำ จนเป็นเหตุให้ท้าวลักกะผู้เป็นจอมเทพแห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ประารณนาจะทดลองใจท่านว่า มีศรัทธาไม่หวั่นไหวในการให้ทานแค่ไหน จึงดลบันดาลให้สมบัติของท่าน เศรษฐีอันตรธานหายไป แม้แต่ข้าวเปลือก น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย และข้าทาสบริวารก็อันตรธานหายไปสิ้น เจ้าหน้าที่แผนกจัดทานมาบอกท่านเศรษฐีว่า ขณะนี้ในโรงทานไม่มีอาหารอะไรที่จะบริจาคแล้ว

ถึงกระนั้น ท่านเศรษฐียังปรารภกับภรรยาว่า “ท่าน คือชีวิตของเรา ชีวิตที่ปราศจากการให้ เป็นชีวิตที่ไร้ประโยชน์ ถึงอย่างไรเราก็จะไม่หยุดให้ท่าน” พลาغبอกภรรยาให้ไปค้นหาทรัพย์สินสมบัติให้ทั่วบ้านว่า มีทรัพย์สินอะไรที่จะพอบริจาคท่านได้บ้าง ภรรยาค้นหาจนทั่วบ้าน ก็ไม่พบสิ่งใดที่จะให้ท่านได้เลย

เศรษฐีได้บอกให้ภรรยาลองค้นดูให้ทั่วบ้านอีกครั้งในที่สุด

ทูลมสดชีวิต เพื่ออภิสิทธิ์โพธิญาณ

๔๔๔

พบเคียวเกี่ยวหญ้าอันหนึ่ง ท่านเศรษฐีจึงชวนภรรยาออกไป
เกี่ยวหญ้าเพื่อนำไปขาย เมื่อได้ทรัพย์มา ส่วนหนึ่งนำไปซื้ออาหาร
อีกส่วนหนึ่งได้แบ่งให้ทาน วันหนึ่ง เมื่อหาบหญ้าไปขายได้เงิน
มาแล้ว ได้แบ่งส่วนหนึ่งให้แก่พวกขอทาน แต่ขอทานมีมาก
เมื่อพวกขอทานที่ไม่ได้ มาร้องขอบ้าง ท่านเศรษฐีจึงให้ส่วน
ของตนไปจนหมด

ท่านเศรษฐีให้ทานเช่นนี้ติดต่อกันถึง ๖ วัน ครั้นวันที่ ๗
ขณะท่านเศรษฐีกำลังหาบหญ้า เนื่องจากท่านอดอาหารติดต่อกัน
มาหลายวัน จึงรู้สึกหน้ามืดตาลายเป็นลมล้มลงไป พระอินทร์
เห็นอาการของท่านเศรษฐี ได้เฝ้าดูอยู่ ทันทีที่ท่านเศรษฐีได้สติ
พระอินทร์รับถามว่า “เมื่อก่อนท่านมีทรัพย์สมบัติมาก แต่ต้อง
ยากจนลงสิ้นเนื้อประดาตัว เพราะการให้ทาน การให้ทานไม่ได้
ช่วยอะไรท่านเลย เพราะฉะนั้นต่อจากนี้ไปท่านไม่ควรให้ทานอีก
เมื่อท่านประหยัดทรัพย์ สมบัติก็จะเพิ่มขึ้น ถ้าท่านให้บุญญา
แก่เราว่า ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ท่านจะไม่ให้ทานอีก ท่านก็จักได้
เป็นมหาเศรษฐีตามเดิม”

ท่านเศรษฐีค่อยๆ ลืมตาขึ้น พลาถามว่า “ท่านเป็นใคร
ทำไมมายืนกล่าวคำอับมงคลแก่พวกเรา”

พระอินทร์ตอบว่า “เราเป็นท้าวลัக்กะ”

ทุ่มสุดชีวิต เพื่ออภิสิทธิ์โพธิญาณ

๔๔๕

ท่านเศรษฐียิ่งเกิดความสงสัยมากขึ้น จึงถามว่า “ธรรมดาท้าวลักกะย่อมสรรเสริญการให้ทาน สมาทานศีล รักษาอุโบสถ บำเพ็ญวัตรบทธ ๗ ประการ จึงได้เป็นท้าวลักกะ แต่ในวันนี้ พระองค์จึงทรงห้ามการให้ทานเสียเองเล่า”

เมื่อพระอินทร์ไม่อาจห้ามท่านเศรษฐีได้ จึงตรัสถามว่า “ท่านให้ทานเพื่อประโยชน์อะไร”

ท่านเศรษฐีตอบว่า “ข้าพเจ้าให้ทานเพราะมิได้ปรารถนา จะเป็นท้าวลักกะ แต่ปรารถนาพระสัมมาสัมโพธิญาณ”

ท้าวลักกะได้สดับแล้ว รู้สึกชื่นชมท่านเศรษฐีว่า เป็นผู้มีจิตใจสูงส่ง มีความปรารถนายิ่งใหญ่ประดุจพระบรมโพธิสัตว์ จึงเอาพระหัตถ์ลูบหลังท่านเศรษฐี

ทันทีที่ท่านเศรษฐีถูกท้าวลักกะลูบหลัง ร่างกายของท่านก็กลับมีเรี่ยวแรง กระปรี้กระเปร่าขึ้นมา และด้วยอานุภาพของท้าวลักกะ ทรัพย์สมบัติของท่านเศรษฐี ก็บังเกิดขึ้นมากมาย ใช้ไม่มีวันหมด ตั้งแต่นั้นมา ท่านเศรษฐีได้ทุ่มเทในการให้ทานอย่างสุดกำลัง ท่านรักการให้ทานมากเป็นชีวิตจิตใจ จากที่เคยบริจาคทรัพย์วันละ ๖๐๐,๐๐๐ กหาปณะ ก็บริจาคเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว ทำเช่นนี้จนตลอดอายุขัย

ทูลมสดชีวิต เพื่ออภิสิทธิ์โพธิญาณ

๔๔๖

เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหลายอย่าได้ตระหนี่ในการให้ทาน ให้ดูพระโพธิสัตว์ในกาลก่อนเป็นแบบอย่าง แม้คราวที่ยากจน ขัดสน ท่านก็ไม่เคยท้อแท้ในการให้ทาน เพราะท่านบารมีเป็น บารมีแรกที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ จะต้องสร้างให้ เต็มเปี่ยม เพื่อเป็นเครื่องสนับสนุนให้การสร้างบารมีอื่นๆ สะดวกสบายยิ่งขึ้น ดังนั้นท่านบารมีจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เรา ขาดไม่ได้ หากชีวิตไม่มีท่านบารมีก็เหมือนรถที่ไม่มีน้ำมัน ซึ่งไม่อาจจะนำพาชีวิตเราไปสู่จุดหมายปลายทางได้ การจะไปสู่ อายตนะนิพพานนั้น ต้องเตรียมเสบียงในการเดินทางไกล ให้พร้อม เราเป็นนักสร้างบารมีก็ต้องดูแบบอย่างของนักสร้าง บารมีทั้งหลายในกาลก่อน เมื่อเดินตามทางของบัณฑิต ชีวิตย่อมปลอดภัยและจะประสบชัยชนะไปทุกภพทุกชาติ อย่างแน่นอน

